

החלכות לולב סימן תרנא

בנורא מלהלן בטור **האגודה בענין שפטסיק**, אין לה'ש (דקין בmino אינו חוץ), אבל שלא במינו החוצהן, על-כן זכר לך (י) מהות שרגיל לחיות סביר (ג) (כ) טעון (מהריל). אין לא אבדו מבועד יום או שהחדר אגודו, אי אפשר לאגדו בוסטוט בהשר גמור אלא אגדו בעקבה. הנה (א) לש מי שכתבו על-מושת כהשר בזורך אמר, שכוכין סביבות שלשה מינימ אלו ותווקין ראש כהן תוך קעגלו פרוקן (טו), וכן (ט) (כ) ניהギין, ויש (ד) לקשר פקודי (יב) בכוונה יתרן עזרבה (מהריל). ונשליל הقدس והערכה הוק אגדו מלילך כרי שיטול (יג) כל שלשת מינים בינו בשעת ברכה (מהריל). ויש שכתבו לעשות בלילך (ט) (יד) שלשה קשדים, וכן נטהים (מדכי רוק לוב המול) ב' יישל האגדה בינו (ט) (טו) הימנית, (ט) (טו) ר' אשיקם למועל (ו) ועקריהם לטטה, "והאתרכו" (ט) (ט) בשמאלית: ג' מאטר נוטל ללב ביכין כל אדם

פָּאָר הַיְטָב

(ג) תקדים. מינוח אקלט או גדור ללבך שלא במקומו אין חוץ, דבר כל נזאצ'ו ותונז'ן. כ"ה בגאנער. וה"ה אם אגידו ברוס בלטב, כ"מ בחסוכות. אונ-ארכטום: (ד) נהגבן. אקלט בחול, דימ, מיא: (ה) לקש'. קראז' זיל בעט לנט'ר ז' השםים א' בגד בעין ו' בגד טמאל ו' אנטצע' והפלט פקח חוטו השורה בענבר פנים בגד: בגין שלו לימיינ' והקיטאל שלו לטעמאלו. ואיזו בד של הדש שטשומט באקמצע טעה אותו לעד בינוי ובכ' ערךבות קיטום א' פיטין ז' משטאל, עזען ציו סכ' תרין. ושל'ה שבב' קיטום מיטמ': ערבה בצד שמאל ודרס בגין צו לולוב באנצע'. וכן נזהגן: (כ) ג' קערדים. בגד י' אבות' ותקב' הטע'': גראאה קענטשרט של פעה דסיגו מה שוקץ רעל הא' מינט' קינדר מס' נוי הווא צוחשב' קאנדר, וצעהש' לטבאליה עד טב' אט אנטשר לר', ע"ש. וצעריך לאאנט' דאנט' גראידלטן. של'ה: (ו) קינאנט. ובtab ב' בשם איזה דאם נוטלן שניהם ביר' א' קלאאץ, וט' ס' ק' ד' חילק איזיל ו' וטב' קישטאט אט בטול' קיז אנד שזא, רעמע' ש צעל' קאנט' בס' תרין: (ז) נאנטיעט. וטאפעלן גוינט' לא נזא אט האפכו א' מעם. סי' (ח) בנטמאלייט. ווילט' גנטילת אונטואג בעטמאלו ואונע'ס

בקבוקי ז, (ט) מפל מקומות לבקבוקה בפקוד דאספְּשֵׂר לא עבדיקן: (טיד) שלשה קשטים. בג'נד (טז) שלשות אבות. ונראה דקחשטים של מטה, רהינו מה שקוושר כל השלשה מינין בצד אחד מעוזנו נוי, והוא הוא וחשב לאחד, ויעשה לבעלה עוד שניים אם אספְּשֵׂר לו [טז]. אבאלאה-רבבה ממשמעו²², שלשה קשטים בולוכ'ם עצמו לבד הקשטר הרבעי שאוגר השלשה מינין ייחודה²³. (ט) ואם לא נאנד אלא אnder אחחת, בשאר. בתחום האחוותנים, הדריך לעשות בענין שכולל לכיסוף הסטייט בטליזין, (טט) ואילן-גן ציריך להיות שפה למלואה שורות ולא סטמאנקשטר²⁴: ב (טוו) היינטת²⁵. משות דגניה תחאת מצעה, ובקחו רוח חזדא. ואפסלו ברך עליון כבר ואחררक נוטלו פעם שני, וכן בקשעת אפרימה הרישונות, ציריך לטלוי ביטומין²⁶. ואם נטול שיניהם בירוא אחחת, פסק באחוותנים-תיכים שלא בעא²⁷, וקעת כס"ז דצא (טט) פינו שלילא קהה סאטורוג עטחים באגדה אמרת, וענן בפטחה-היירא שחשולק עליון ורעדתו עטחים באחוותנים-תיכים. ולענן הילכה, יש להחמיר בפשל אוורהה²⁸ וציריך לחזור ולטלוי בלא ברכה: (טז) ראייהם של מלמעלה וכו'. דציאין שיטולן (ט) דזר גדיילן באילן²⁹, ואם החק³⁰, (טט) אפסלו בדרעכד לא ניא³¹. ומטעם זה חטב מקריל, שאונן שפלה הילתקחים מרביםibus הבשים הכאים מאיטלא, נורוות ווואר ששפנחים פדרון גדיילן. דלפוצימים מנהיים ואשו של זה בצד עקומו של זה. ובקבב בטחה-משה, (טט) דגס בשוטין ראשיתן מן המדריך³² תני של לא כדרון גדרמן: (טז) ועקייהם למשה. וארכ' עללעב דאקרונג קשחוא פולו באילן עקוץ למלמעלה, מפל מקום מוקוני (ט) דזר גוילוחו עקוץ למעה, אלא שהפרות מכיבידן אוthon:

שער הצעודה

(1) גברא וחפקה בטורה: (ט) ב"ת, וכן במקה"ש". ואילך יופיע גם התוספთ מורים ב"ת: (ט) פג"ז-אברכים: (ט) עץ בשור: (ט) עין במק"ז אברחים מה שפה
 קשים קדר"י בזורה ולא בקפקתני כי כפריראגדים מכוב שלא מ"ל משמחו בפְּנִימָיו, ובכונא ולא בפְּרִחָה: (ט) ה"ג גרא": (ט) טרכ"י, ועוד
 אברחים: (ט) של"ה קב"ש פג"ר-אגדה: (ט) ג"ד-ט"ט בשים אליה וophe: (ט) גן משמע מ"ע, ולפי זה אם נהנה באגדה תחת כל' ברעיכר לא נ"א גם
 להשתן. וליאו ס"ה אהיך עירך עינך דהא גיבא לן דולבל אין אדריך אוד ונא לחזקה קאי ונא לחפה קאי: (ט) פג"ז: (ט) פל"ט: (ט) גרא: (ט) גרא
 ראניה לך הרי מותיקות בך לא עדמו ב דברו כפתחין הוואי טבחנה דקסאגד שלא כלבו אין זה קשב במוטר' לשום דלא נ"י בך גדר זרלמן. עין שם,
 קרי דגם בדך שכיבת לא פקידי דרכ' דידחו. וכן בספר צפירין-יקקב' שטארכ"ד גס-בון בענין וזה מפיק לבללה פמיהו: (ט) פול"ט:

בָּאָר הַגּוֹלָה 246

משנה

לא-אנדרט, מי שחוודה קאי וממי שחוודה לא-קאי¹⁴², וממשום לכך עיצמה נמי ליליאן (א) אף שהקשור מפסיק בין דן להלובך, רכל לא-אוותה אינו חוווץ¹⁴³; (ב) ואפסדר אם הקשור היה קדרבר שאינו מינו¹⁴⁴; (ג) החות שרגאל לחיות סכוב הדרס. פרוש, שרגאלין לנצח בורי החרס מהעהביים אגדה אגדה, וקאמור שאיריך להסידר החות משם, דזה החות הרא של לא בימיון ואיתו לבאותו; (ד) אבל אם ברכ ברי החרס בלולוב שרוי ולא עורי חיציה, זהה מקוני לא-אוותו¹⁴⁵ (לביש'). מומציחת-השאול קמבע השעם דלקבי שרוי, דכל שלשות מינימ שדר חייב: (ה) יש מי ש תבטבו | וכוכו, איזומיטר (ו) קאי, דנסלטן ערוץ הביא החרר של עניבקה¹⁴⁶, ורקט"א בשם הטר מילא החרר דCKER-הבר אך מה דיסים תקנבה¹⁴⁷ זבן נונגאיו, ופרוש האנגרא-אברעם אך בחול, צרייך עזין, דאך רבקנרכדי נונדר החרר דCKER-הבר אך בחול אבל לא פאון זה, אללא שמתחילה קושר פעם אחת ואמר-רכך פונך וכבי, ומפוזע פע הוא קאלו קושר שבי קשותים זה צל-בך זה, אבל بلا קשייה לא עדיף מעניינה. אמר-רכך מצאתי שפם הפע"א מתחמה על זהה¹⁴⁸, וועל-כון גראה, לפי מה שפאלבר ליקמה דהמגנטג בעשות שלשה קשותים. הקשר ספקחון מה שפאלבר השלשה מינימ בימוד יעשה בקשירה מוקדם: (ו') בגובה יער, הטעם על-פי הצללה, עין פלבושען¹⁴⁹. הקודס צרייך (ו') לקשוו בימין הילוב והעונגה מושמאלו רם"ן, וכן נונגאיו. ואשר דן, דינמן דירה הוא שמאל דעלטא, מצדד הפלר-מדדים דלא אולין במר דירה כי אם במר וצלטפא. עין בבלוריין-יעקבינו¹⁵⁰: (ז') כל שלשות מינימ בנד. אך על-גב הלקחה על-ידי דבר אחר שם לא-קונה, קרלטמה

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הלוּב סימן תרנא הלכות הלכות לולב סימן תרנא

כיאוריס ומוספים

עניבת שבת. ואף לעשות עניבה על גבי עניבה בתב במשנ"ב (שם ס"ק כט) שמותר, והוסוף שכן יש לטהוג בלולב לעשות עניבה על נבי עניבה. אמונם לשותם בלולב קשור אחד למטה ונעל גביז עניבה, בין שהוא עמוד לאיזה זמן אחר.

(ז) ומושגנות דברי הגראי, כתוב האරחות שבת (פי' הע' כא) שמנוחה שעדתו שמותר ביום טוב לקשור את הלוּב קשור אחד ולברוך אחר בר את חותי החבל סבב האוגה ולתוחב את צידי החבל בבריכת. מайдין, כתוב הבכורי יעקב (ס"ק ז) שמבחרו הרמייא מוכחה שאSTER, שכן כתוב הרמייא שיכרוך את חותי החבל בלוּב קשור קודם, ממשום שהכERICA והתחיה מהחוקים את הקשר ואסור לקשר קשור מהודק ביום טוב.

[משנ"ב ס"ק יז]
ען בלבוש⁽¹⁸⁾ וכו', ען בלבונין-עקב⁽¹⁹⁾.

(18) שבתב (ס"ק א) שהוא מבין שעחד הדוס הועבר בפסקוק תחילת, ועוד כדי שייראו את הדוס בשעת דנטילה *תשלי* הערבה מתרופטים לצודים ומטטרפים את ההרטל. טעם גוטס בתב הגראי על פי המדרש, שעחד הדוס ודומה לעניינים והערבה דומה לשפטים, והרי העניינים בגבוחת מהשפטים.

(19) שנשארא (ס"ק ט) מ דין זה בערך עין, שהרו פסק הרמייא (ס"ג) שאיטר נוטל את הלוּב ביום שלו שהוא שמאל כל אדם, ואם יניח את הדרס ביום כל אדם, הרי זה תורה דסתרי האם מתהיחסים לפיו ימין כל אדם או לפיו ימין שלו. והוא שמנח הדulos שסומכים את האתරוג לערבה, ואילו האיטר שיטול בשמאלו והדרסים יהיו ביום כל אדם, נמצא שוטמן את האתרוג להדס ולא לררבה.

[משנ"ב ס"ק יז]
ובאליה נקה משמע⁽²⁰⁾ וכו', שאוגד *השלשה מינים* *הדרים* וכו', *קצחים* ולא *קנשרים*⁽²¹⁾.

(20) דעה נוספת הביא החויים וברכבה (אות רפח), שיש נהגים בומנו לשותם חמישה קשותים, שלש באיגוד הלוּב עם הדס והערבה, ועוד שתיים בלולב עצמה, ונחשב הכל ביחד לחשבון שליטה קשותים.

(21) והק החויים (ס"ק יב) הביא בשם השלייה, שהודשים והערבות צריכים ליגע בלולב, لكن יש לאוגדים באופן שלא יתפזר עליהם לבן וכאן.

(22) וטפח זה, כתוב בש"ע הרב (ס"יא) שהוא למינעה בסוף השדרה עצמה ולא למעלה בסוף העלים. וכמברואר לעיל (ס"י תרנו ס"ק ב).

[משנ"ב ס"ק ט]
המגנית⁽²²⁾ וכו'. אריך לעילו בנים⁽²³⁾ וכו', קמב באוחות-תמים רלא אצא⁽²⁴⁾ וכו', ולבנקן תלה⁽²⁵⁾, לש להקמץ בפל מורה⁽²⁶⁾.

(23) ואם היפך וטל את הלוּב בידי השמאלית והאתרוג בידי הימנית, הביא להלן (ס"ק יט). ובשע"צ (ס"ק ב) שדעת כל הפסיקים שיצא, והגאי החמיד בהז, ועל בן טוב לחזור וליטול בלי ברכיה.

(24) וראה להלן (ס"ק כד-כט), כיצד סדור גנילתם לידי.

(25) וביאר החוזיא (אריך ס"י קמט ס"ק א ד"ה טובה), שמדובר שניל את הלוּב והאתרוג בכת אחת ובזה דעת האורחות חיים שלא יצא, אבל אם נטל את הלוּב ביום ואחר בר את האתרוג ביום, יצא, יצא מדין נטלים זה אחר זה, שהתריר בש"ע להלן (ס"יב).

(26) מבואר מדבריו, שיש להחמיר ורק ביום טוב ראשון שהנטילה המשך במילאים עמוד 89

[משנ"ב ס"ק ט]
והאי לחרקה קא⁽²⁷⁾ וכו', קבל לנטאות אין חוץ⁽²⁸⁾, ואפלゴ אם רק שיר היה בקדר שאיננו מילא⁽²⁹⁾.

(27) וביאר השוער הרב (ס"ג), שכין שהאנדר אינו מעיקר המוציא אלא הוא הדור למצוה לא הוירה תורה אלא שלא להוסיף בעיקר המוצה, וראה בבדיל לדין (ס"יד ו"ה משוב) שבאם שאמם שלובל אין ציריך אגרר וכל מין שעמד בפני עצמו ייא שבסתמא עובר על יwl תוסיף ולכזיע לכתחילה אסור מדרנן, אכן, אגד כיוון שהאנדר גודך מילתו אינו עובר עלwl ביבל תוסיף ועד שהנטיל לולב עם אגד, הרי זה מוכחה שאיתו עשה זאת בשבייל מצהה אלא לנו בעלמא.

(28) אך להסיד את התפלין והטבעות מהיה, כתוב להלן (ס"ק לו) שם כמה אחרים שמדריא ייש להקפיד ולהסתיר מושם חיצעה, וראה עד שם בס"ז מה שנכתב בעיקר דיני חיצעה, ולעטין דיני חיצעה בנטילת ערבה בחושטע רבבה, ראה לךמן (ס"י תרודה ס"ק ב) ובשע"צ (ס"ק ט).

(29) והמניג הנכון, כתוב רבנו מנח (ספר המנוח פ"ד הי"ב) שאוגדים את שלושת המינים בעלי לולב, וכן ראיו לעשות. וכן כתוב בכפות תמרים (טוכה לו, ב ד"ה גמורא) שחסידים ואנשי מעשה אינם אוגדים את הלוּב אלא עלwl לולב, והביאו בטח חיים וברכה (אות ה), וכן הביא בהלבות חג בחו"ג (פ"ח הי"ג). אם שמח להזכיר עליים תלושים לצורך איגוד הלוּב מערב יומם טוב, כתבו הפטמי (א"א ס"ק א) והבכורי יעקב (ס"ק ח) שמנוחת חולש מhalb ביטום טוב שאין אישור תולש מחלש. מайдין, בזאת שכב ס"ק ז בתבו משה (לחי אדם קורע דין) ובן התלהה להורו (ס"י שכב ס"ק ג) רק לרבי הפטמי שאסור הדבר מעיקר הדין. ובשער תשובה (ס"ק ג) ציין לרבי הפטמי לעיל (ס"י שכב א"א ס"ק ז) שם גראה שמלתקף קצת בה. והסיף שום העולים והותם להחמיר מיה לא להלשת ביום טוב וכוכבים עלי לולב מערב יומם טוב. ולכך כתוב שאם שמח להזכיר עלwl לולב ואין לו אפשרות לאוגד באוגד אחר, כאמור, כמודמה שיש נdagim להלשת בשינוי שיש בה שוני ולצורך מצה מותה, ומ"מ טוב לעשות בצעינה.

תולש עליים מלולב כדי לאוגדו לאחר שבירק עליו למטחו, הביא במשנ"ב לעיל (ס"י תרומות ס"ק מא, ובשע"צ ס"ק לט) מחלוקת הפסיקים לגבי אהוג שבירקו עליו ביום השני, האם כולן הוקעה למצבתו או רק השיעור הנוצר לעיקר הנטילה, ואם כן אף בלוּב שיר נדרן והאם כל הלוּב הוקעה למצבתו או רק השיעור הלוּב הנוצר למוצאות הנטילה. ולמעשה, התיר מהרש"ם ברעת תורה (ס"א ד"ה רוש לע"ק) רק אם משחטמש בעליים לצורך אותו לולב ולא לוגר לולב אחר. מайдין, רעת הגאר"ש אלשיב (אשר דאיש בלבד) אומרת טהרה שחתמתה פעמי' אחת למצה אין לתולש עלה כרי לאוגד את המינים, והטיף, שלפי שבירק על הלוּב, יכול לקחת ממנו עליים אפילו לשימוש של חולין.

[משנ"ב ס"ק י]

דזה נקרי לנטאות⁽³⁰⁾.

(30) ולכך אף במשנ"ב את ארבעת המינים על ידי שאוחז בקיישיקין, איןנו מחשב חיצעה שהוא נקרא לנטאות. וכן כתוב בשינוי משנה הלבות (ח"יא ס"י תרב) שהקיישיק הוא נוי על הלוּב ובן הוא בטל אללו, מה שאין כן ככפות נטילותות להלן (ס"ק לג) אין בטלות לוגר הדין ובן ייא שוחצונות.

[משנ"ב ס"ק יא]

התקפר של ענבה⁽³¹⁾ וכו', שגט קבר"א מטפה על זה⁽³²⁾. ובמו שפסק השוער לעיל (ס"י שיין ס"ה) שומרה לעשות קשר

מילואים הלבות ללב סימן תרנא המשך מעמוד קודם

הנארס בשבת ויום טוב. וכך כתוב שם רותה לעשויות [כדי] הפטמי והערוך השולחן⁴³ מטה מה מאותם הטענו יגادر את כל המינים יותר קשור על גבי קשו. [וחוטף], שהקשר חייב להיות חזק ומהווק באופן שלא יוכל לחזיא ולחייב את חזרתו והערכה בלי התחזק הקשר, שאם לא כן איינו נחשב לקשרנו. והב החרים (ס'ק יא) כתוב שלבתחיליה נסן לעשויות כן. וכן דעת הגמ"ש אלישיב (אשר האיש פל"ב אותו ט) והగראן קרליץ (ארבעת המינים למחרתן עמו דן) שהונגים ליטול את המינים אנדרים בקיישקל', ותוספו עוד חיבור של שני קשותים זה על זה וזה, כדי לקיים מינות אידיד בהלכה.

מהודרים היטב, ולכן כשנכניס ג' מינימ תעך הארג ההה ויהו מהודרים היטב שיש לו טרי ורבה למה לא יוכשר והרי זה כאילן קשור בהרכבה קשיים. אבל בקיישקל', של מונינו שעשויים בית קובל להודרים לחוד לערכות לחוד ובאמצע מיניהם הוללב, שהוללב איינו תקע בתוך האיגוד בחזק, לא ביאר דין. אכן, דעת הפטמי (ס'ק א"א ס'ק יא) שעשויים קשור וסמור לך שבעת רשם נהומם את הערכה. וכעין זה כתוב הערכן השולחן (ס'ק ז') שעשויים כי חללות וכל מין ומין נתח בחללו. אלא על דעתו אלו הדקשה הבבורי יעקב (באן ס'ק ח) שהרי צריך לאגד בקשר גמור

הלבות ללב סימן תרנא המשך מעמוד 246

(ס'יט) כי דעות האב יփוך את הוללב ראשו לצר מטה, או שלא יהפכו ולעלם ראש הוללב יהיה לפני מעלה. וראה במשנ"ב שם (ס'ק ז') מה שכחוב שיתור טוב שלא יהפכו, עי"ש.

(29) ואב ביום טוב הראשון נטלים הפוכם, כתוב להלן (ס'ק ג') שצער לחזור ולברך גב שהחינוי בשביב המן שנטל מוחזק. אכן, כתוב החויים וכרכיה (ס'ק מב שם ד'יה ודע' שהוא דוקא אם הניח את הוללב מידי ואחר כן ראה שאיזה מן זה הפוך, אבל אם לפניו שחימה את הוללב מידי ראה שהוא מהופך, יփוך את אותו המין ונגען מחדש ואין צער לחזור ולבורך כל.

(30) אכן, אם נטלים באלאנסון, מבואר לךן (ס'ק מה) שהוא נחשב כדרכן. מידלן.

וזה מן התורה, אבל בשאר ימים שחוויב הנטילה (במרינה) זו מדרבן, אין צורך להזור ליטלו. וזה שלא כדעתה הكب החרים (ס'ק ג') החושיע הרוב (וזלמה ס'יר) שלא חילקו בין יום ראשון לשאר ימים, ונראה מדרבריהם שסבירים שגם בשאר ימים נסן להזור ליטלו כדין.

[משנ"ב ס'ק ט] **דָבֵין שִׁיטָן דָרֶךְ גַּדְילָן בְּאַלְמָן** (באלמן)⁴⁴, **אֲפָלָי בְּדִיעָבָר לֹא** **צָא**⁴⁵ וככיו, **רְגָם בְּשִׁפְטוֹלָן נְאַשְׁיקָן** (נאשיקן מן ה cedar)⁴⁶. (27) וטעם הדבר מבואר בגמי (סוכה מה), כי שלמידים מהפסוק שנאמר בעצי המשק עצי שיטים שעמידם, שככל המתוחה [וביאר רשי עי' משכן לולב הדס וערבה] אין אדם יוצא בהן אלא דרך גידולם.

(28) ובשעת הנגענים בעת שמנגען לצר הארץ, הביא הרומי להן

הלבות ללב סימן תרנא המשך מעמוד קכד

[משנ"ב ס'ק ס] **עַד שְׁבָרָק**⁴⁷ וככיו, דקה אם **הַגְּעַנְעַץ הַוָּא מִן הַמְּזֻנָּה**⁴⁸.

(43) והאם יש חובה לדוקן את הוללב ומונינו קודם הברכה, כמו שבচন্দ্রীয় বিচার লেবল (ס'יט) שקדום שברך חייב לבדוק ולעין בחותו העצמאות אם הם נשרים, בשנית מנהת יצחק (ח' סי' מא ס'ק ב) כתוב שאינו דומה ליצחית, משדים שחוווי העצמאות עומדים לימיים רבים, ושכיה שברבות הימים יפלחה, لكن צער לברוקם בכל זאת, מה שאנן כן בולבל שנל פי הרוב בעת קנייהם סמוך לஸוכות ברקו אוטם בפעם הראשונה הדרך היטב, ולא מצור שיפטלו בכמה ימים מעתים. לכן אין חובה לדוקן יומם. אכן, גם באירוע המינים באומן שמעצוי שייפטלו צער לברוקם קודם הברכה וכגון לולב של קהיל, ראה שם.

(40) ואפי שפסק בשווי לדין (ס'יב) שאם נטל את ארבעת המינים אחד אחד ייאר, ואם בן לא יפרק הוללב נמצאו שכבר קדים את המזווה בזאת, ואין הרכבה שבר לעשויים (ואכן בן היא רעה ואיר (ס'יט ט') שיש להפרק כל המינים בשעת הרכבה). ביאר הבהיר שבל מה שאם נטל בזאת אחר זה יוציא, והוא ששל אחר שיטול את כל המינים יצא לטרפער, אבל מתחילה ודאי לא יצא עד שיטול כלם, וכן הרכבה נשחתה עוגר לעשויין. והגרא"ש אלישיב (קובץ פסקים ותשובות עמי קס) ביאר שכשאודה את האתורה הפוך הרי זה הנחב באילו שמאכין להדריא שלא ליצאת עדיין ידי חוכמה, כיין שرك ביריעם ימיא בשטטלין בזאת אחר זה. (41) וכן הייתה הנגנת החזירא (אוחחות רבענו ח'ב עמי רפט אות ג), שבעת شبיך על האתורה לא הפכו, אלא נטל בזאת בזרך גידולו, וכן כתוב החוי אדם (כל קמה ס'יר) שכן ראוי לעשות לבון שלא לצתת עד אחר הררכבה, כי על ידי ההיופר עושים נקבים באטורוג.

(44) ולעין ברכת שהחינוי, אם נטל את הוללב ושכח לביך שהחינוי כתוב האיא (בוטשאש, ס'יה) שאם ביריך אחרך בשתע הנגענים יצא ידי חוכמה, כיין שם הנגענים הם מוצאה מתקנת ח'יל, אך לכתחילה עיריך שיברך למחורת קודם נטילת הוללב. ודעתי הגרא"ש אלישיב (קובץ פסקים ותשובה עמי קס), שאם כבר ביריך ונגען אך שכח לביך שהחינוי, יכול לביך קודם היל, כיין שהגענים בחיל הנטילת תיקנו את בסטח הרכבה על נטלת לולב' שימוש לשubar, ולא ליטול לולב' שימוש להבא, מושום שברך אחר שמהזיק את כל המינים בידו ובבר יצא בהן.

(45) וטענה, שכין שברך רק את האתורה אף את שאר המינים נטל בדרכן גידולם, הרי יוצא בהם ידי חוכמה בזין נטלם וזה אחר זה [ספק השווי] להלן (ס'יב) שיכבל המינים מגרדים לפניו ונטלים אחר אחר יוציא ידי חוכמת, ומוניכא שהרכבה עליהם אינה שבר לעשיה, אכן, ביעיר הענן כתוב בשעה'ץ (ס'ק ז') **שְׁמַשְׁמָעַ מַהְגָּרְיָא** שאין צרכבים כלל לחפש עיטה שהיא עובר לעשיהון, וטעמו, מסקנת הדגם (ה' ב) שلنין תיקנו את בסטח הרכבה על נטלת לולב' שימוש לשubar, ולא ליטול לולב' שימוש להבא, מושום שברך אחר שמהזיק את כל המינים בידו

